

Щомъ го зачулъ клисаря дотърчалъ, та го уловилъ, занесълъ го при жена си и ѝ казалъ: „виждъ жено, какъвъ добъръ печеникъ ще си испечемъ! Я тури по-скоро вода въ менчето надъ огъня да възври, за да оскубимъ този добъръ гостенинъ.“

Жената напълнила котлето съ вода, турнѣла го на огъня, а като възврѣла водата, занесла ъ при мъжа си. Пѣтлю, като видѣлъ гдѣ отива работата, наченѣлъ да се моли на водата:

— Мила ми водиче, не ме попарвай, смили се надъ менъ!

— Ще се смиля! — отговорила му водата, — колкото и ти се смили надъ менъ, когато ти се молѣхъ да отмѣстишъ крушовото листо.

Клисаря залѣлъ пѣтела съ водата, която така силно го попарила, щото по него не останѣло ни перошина, нито мѣхъ. Пѣтела очистили, натѣкнѣли го на шишъ и го поставили надъ огъня да се пече.

— Огнйо, мили огнйо, — захванѣлъ пѣтела да се моли на огъня, — молѣ ти се недѣй ме прѣпича толкова!

— А помнишъ ли, когато и азъ ти се молѣхъ еднѣжъ да ми помогнешъ, а ти ме стѣпка съ краката си? — отговорилъ огъня и така силно го припѣкълъ, щото го и изгорилъ, та го направилъ на въгленъ.

Клисаря като видѣлъ, че пѣтела изгорѣлъ, хвърлилъ го прѣзъ прозореца на улицата, който като паднѣлъ възъ единъ камѣкъ, раздробилъ се на прахъ.

Вѣнка духалъ добъръ вѣтъръ. Пѣтлю като видѣлъ, че вѣтъра ще го отнесе кой-зна на какѣдъ, наченѣлъ да му се моли: